

INTA VĪKSNĪŅA - DRIĶE

GULBENE

Gulbene, pilsēta mana
 purvaines malienē celta,
Svešzemju karaļu skavās
 tūkstoškārt plosīta, dzelta.
Pilskalni, baznīcas, pilis -
 pāri tiem negaisi veļas;
No gruvešos pārvērstām plēkām
 nākotnes svētnami ceļas.
Vecajos pilsētas parkos
 tev atelpai soliņš kā klājas,
Vienalga, cik tālu tu gājis,
 allaž šeit sagaida mājas.
Smaržo gan ievas, gan liepas,
 levgrava - gleznākā daļa,
Sentēvu lolotā birze
 arī zied kupla un zaļa.
Pilsētas ielas un skvēri
 ik dienas kā svētkiem pošas,
Sasilda cilvēku sirdis
 puķu villaines košas.
Gulbene, Spārīte, Emze !
 Gulbis tavs simbols un seja;
Gulbenes lepnums un slava:
 civēki, dziesma un deļa.

VASARAI AIZEJOT

Bikliem soļiem vasara iet projām.
Kā gan nesaprast? Bet tomēr žēl.
Tevi mulsina šī krāsu spēle –
Astras rotaļājoties vēl kvēl.

Puķu sagša pievilcīgi skaista,
Katrs dzīpars sirdij veldzi sniedz.
Izslējies kā karogs visam pāri
Atmirdz zeltā saulespuķes zieds.

Saulcerīšu, sērdienīšu čuksti...
Ieklausies un pieglaud vaigu tām.
Izdosies varbūt šo saules kvēli
Saglabāt vēl citām vasarām.

LĀSES

Lielas lāses slīd gar loga rūtīm,
Bērza zaros lapa lapu glauž;
Neprātīgi sirds tad klauvē krūtīs,
Kaut kur zirneklītis ilgas auž.

Klusas lāses ierit arī sirdī,
Miglā veras piedugušais skats.
Nesajūti, jeb vai nesadzirdi?
Tu kā slapjais pavards sprēgā pats.

Skatos lāsēs, taču nesaprotu,
Kālab raižu maska virsū lien?
Dāvinu sev cerību kā rotu,
Diena atnes skopu smaidu vien.

DZĒRVJU KĀSIS

Gar logu taustās brāzmais vējš
Un rudas lapas kaisa;
Kāds dzērvju kāsis klaigas sēj
Un žēlas domas raisa.

Mums visiem zināms ziemas stāsts,
Pie durvīm pieklauvējis.
Un tāpēc mīļš ir spārnu glāsts,
Ko tālēs līdz sauc vēji.

Slīd dzērvju kāsis debesīs,
Nāk tumši novakari;
Kad putni prieku atnesīs,
Būs klāt jau pavasaris.

TAVA SVĒTKU DIENA

*Es piedzimu māmiņai
Pašā ziemas viducī;
Lai es augu balta balta
Kā tas sniega pikucīt's.
(T.dz.)*

Sniega zvaigznes mirgodamas laistās,
Ziemelis ar kaltiem bēriem klāt.
Svētku diena mīļus draugus saista,
Sirds kad vēlas sauli izdziedāt !

Lai tev silta, rotaļīga diena,
Atmiņā lai ataut sarmains rīts!
Tava labestība glauž ikvienu,
Laimes dzīpars sniega pūkās tīts.

Sniegi draiskojas ar vējapūtām,
Mežarūķis prieka vēsti nes,
Ņņem sniegarozes, ko mēs sūtām,
Šajā dienā tev viskrāšņākās!

DABAS SPĒLE

Ūdens pilna aka. Kurpēs smeļas.
Vakar sniegputenis. Šodien atkal līst.
Dabai sajūk raksti. Pali veļas.
Šorīt skatos - pumpuri jau plīst.

Rīta stundā saule. Daba klusē.
Tikai, soli sperot, ledus iečīkstas.
Paskatos aiz žoga otrā pusē-
Lazdas atvērušās, spurdz un līgojas.

Var jau nojaust, ka uz pavasari
Dienas lēnām tiecas. Domu sevī nes.
Tomēr piesardzīgi bērza zari
Liecas. Tālab manā logā – zīlītes.

UZKRITA SNIEGS

Atbrauca aprīlis pūpolu baržā,
Izplauka zilajās vizbulēs prieks,
Izspurdza pavasar's krāsainā smaržā...
Uzkrita sniegs.

Gaišajās debesīs svētelis māja:
Tāltālīns lidojums nebija nieks;
Gulbji sev Krustlīcē atrada mājas...
Uzkrita sniegs.

Atnāca Lieldienas baltajā rītā,
Apmulsa daba, kaut kas likās lieks,
Pazuda saule kā vainīga, spītā...
Uzkrita sniegs.

KAS TAS IR, KAS IET UN ATNĀK?

Kas tas ir, kas iet un atnāk? Smaržā tvīkst.
levu baltais plīvurs sāk jau reibināt.
Un, kad ziedi krokusiem jau plauksmē līkst,
Tā kā putns arī sirds prot trallināt.

Kas tas ir, kas iet un atnāk? Ziedos grimst.
Pārgalvīga saule. Gaidīts lietus līst.
Vai var uzskaitīt tos ziedus, kuri dzimst?
Sārtās magones, kas saules tveicē vīst.

Kas tas ir, kas iet un atnāk? Gleznot sāk.
Dzērvēs, kāšī klaigājot, steidz projām iet.
Raugi, dzestrais vējš pie rūts dzied skanīgāk,
Miķelītes dārzā nebēdnīgi zied.

Kas tas ir, kas iet un atnāk? Daba snauž.
Egle svētku rotā sveces elpu jūt.
Ziemelis tik naski ledus rokām glauž;
Arī biklai stirnai bieds ir jāsajūt.